Karel Nebert (1890-1978)

Tři skladby pro housle a klavír

Drei Kompositionen für Violine und Klavier

Three Compositions for Violin and Piano

Rouchovany Serenáda

Ukolébavka (Schlummerlied-The Lullaby)

Hortensie. Konzert-Walzer

EDITIO SALVE REGINA 22.

Portret Karla Neberta / Portrait von Karel Nebert / Karel Nebert´s portrait

Karel Nebert

Tři skladby pro housle a klavír
Drei Kompositionen für Violine und Klavier
Three Compositions for Violin and Piano

Rouchovany Serenáda / *Rouchovany Serenade* / *The Rouchovany Serenade*

Ukolébavka / *Schlummerlied* / *The Lullaby*

Hortensie. Koncertní valčík / *Hortensie. Konzert-Walzer* / *The Hortensia. Concert Waltz*

K vydání připravil /*Hrsg. von*/ *Editor*/

František Malý

Editio

SALVE REGINA

Brno

2016

Vydání této publikace bylo finančně podpořeno obcí Rouchovany

Editor © František Malý
Revision © Jozef Bělík
Preface © Maria Ilona Bělíková-Nebertová
Translation © Barbara Maria Willi (Deutsch)
© Ivana Kočová (English)
Illustration © Vlastimil Toman, 1968

ISMN 979-0-706522-19-7

Kapelník a skladatel **Karel Nebert** se narodil 11. ledna 1890 v Rouchovanech v domě č. 125. Spolu s tříletou sestrou Marii Amálií byl poté, co mu zemřel v únoru 1891 otec Antonín, láskyplně vychováván svými prarodiči Eduardem a Františkou Nebertovými. Jejich svobodná dcera Marie Leopoldina, matka obou dětí, odešla po Antonínově smrti do Vídně.

Několik let obecné školy absolvoval Karel Nebert v Rouchovanech, ale brzy se vypravil pěšky do Vídně, kde se dostal na vojenskou internátní školu a začal rozvíjet své hudební vlohy. Nejvíce se věnoval hře na violoncello, dirigování a komponování.

V roce 1907 se stal hudebníkem k.u.k. Rakousko-uherského pěšího regimentu č. 62 „Princ Ludvík bavorský" v poddůstojnických hodnostech od svobodníka až po titulárního šikovatele. Kolem roku 1910 byl jeho pluk odvelen z Vídně do rumunského Sedmihradska. Zde se seznámil se svou první manželkou Kateřinou rozenou Müllerovou, původem ze Saska. S ní měl čtyři děti: Karla, Eduarda, Wilhelma a dceru Hildu. Žili v Sura Mare, později v Kluži (Cluj), hlavním městě Sedmihradska. V rodině se mluvilo německy, maďarsky a rumunsky.

První světová válka začala pro Karla Neberta tím, že byl jmenován kapelníkem svého 62. regimentu a skutečným šikovatelem. Hned v roce 1914 byl jeho pluk odvelen na ruskou frontu. V roce 1916 dostal vysoké vyznamenání od Ludvíka III., krále bavorského, za mimořádné pracovní zásluhy ve své vojenské kapele. Válka pro něho končila v roce 1918 na italské frontě.

V roce 1920 vstoupil Karel Nebert do rumunské armády. Byl jmenován kapelníkem III. třídy v hodnosti poručíka u pěšího pluku č. 83 „Tribunul Simion Balint". V Kluži se intenzivně věnoval hudební výchově chlapců, sirotků z I. světové války. Mnozí z nich se stali později profesionálními hudebníky a pedagogy. V roce 1925 je u svého regimentu jmenován kapelníkem II. třídy v hodnosti nadporučíka a v roce 1932 kapelníkem I. třídy v hodnosti kapitána.

V roce 1934 umírá jeho manželka Kateřina. Její smrt znamená pozvolný rozpad rodiny. Starost o chod domácnosti a čtyři muže přechází na dceru Hildu, která na to ale vzhledem ke svému mládí nestačí. Děti se potom brzy osamostatňují a zakládají vlastní rodiny.

Karel Nebert je nejšťastnější ve své práci a plně se jí věnuje. S velkým úsilím a zaujetím zakládá v Kluži symfonický orchestr. Jeho neúnavná práce je oceněna rumunským králem Carolem II., který jej jmenuje v květnu roku 1937 členem řádu Koruny rumunské v hodnosti rytíře.

V témže roce se seznamuje se svou druhou manželkou Margit Gidró z rodu Czikkarcfalvi, maďarského původu. 31. srpna 1938 se jim narodila dcera Maria Ilona. Naneštěsti ale jeden den před jejich prvním svatebním výročím, 27. 10. 1938, umírá Margit na sepsi.

Potřetí se Karel Nebert oženil 16. prosince 1939 s Etelkou Kubászekovou, slovenského původu a maďarské výchovy, která se pak vzorně a s láskou starala o rodinu a byla obětavou matkou jeho malé dceři.

V roce 1940 odešel Karel Nebert do penze v hodnosti kapitána. Měl odslouženo 38 let v rakousko-uherské a rumunské armádě. Výměr penze byl velmi uspokojivý. Politická situace však brzy vše komplikuje. Severní Sedmihradsko je Vídeňským diktátem postoupeno horthyovskému Maďarsku a to nezachází s bývalými příslušníky rumunské armády právě v rukavičkách. Důsledkem pro Karla Neberta je degradace a snížení penze. Díky pomoci švagra MUDr. Štefana Kubaszeka a švagrové Eržiky (sourozenců manželky Etelky) se rodina mohla dostat z těžké situace.

Rumunsko se v roce 1940 připojuje po Maďarsku ke spojenectví s Německem ve II. světové válce. Válka znamenala brannou povinnost, ale také neustálý únik před frontou. Rodina přežila bombardování Luxemburgu, Vídně a Drážďan, avšak dva mladší synové Karla Neberta, Eduard a Wilhelm v roce 1944 zahynuli.

Koncem léta 1946 se Karel Nebert rozhodl pro návrat do svého rodiště Rouchovan. V Bratislavě využil dvouměsíčního čekání na souhlas obecního úřadu mimo jiné i ke zkomponování své hudební vzpomínky na dětství, skladby pro housle a klavír **Rouchovany Serenáda**.

V Rouchovanech se rodiny ujala nejprve starší sestra Karla Neberta, Marie Amálie. Později jim byl přidělen byt v čísle 207 a v roce 1952 koupili s pomocí manželčiných sourozenců, kteří se k nim do Rouchovan poté přistěhovali, dům č. 84.

Karel Nebert se tak stal kapelníkem a učitelem hudby ve své rodné obci. Velmi brzy vytvořil velmi dobrou dechovou hudbu, s níž se zúčastnil v roce 1948 posledního Všesokolského sletu. O hudební a kulturní dění v Rouchovanech se zasloužil ruku v ruce se svými přáteli z Rouchovan i okolí.

Na hodech a posvíceních hrála Nebertova dechová hudba, žákovská divadelní představení se rovněž bez hudby a tance neobešla, stejně tak hudební a sokolské akademie. Začátkem šedesátých let zkomponoval pro obecni úřad skladbu **Ukolébavka**, která se hrávala při slavnostním vítání narozených dětí, nových občánků Rouchovan. Sám rád spolupůsobil na vystoupeních a hrával na cello.

Na hudební nástroje vyučil mnoho houslistů, dechařů a harmonikářů. V Rouchovanech založil smyčcové kvarteto, v němž se vystřídalo více hudebníků, starších i mladých. Jednim z nich byl i Jozef Bělík, který byl od roku 1949 do 1952 jeho žákem, kterého připravil pro studium na konzervatoři. Po konzervatoři vystudoval Jozef ještě Janáčkovu akademii múzických umění. V roce 1961 se stal manželem Nebertovy dcery Marie Ilony a jeho zetěm. Dlouholeté přátelství mezi učitelem a žákem přetrvalo i po Nebertově smrti. Jozef Bělík se stal propagátorem jeho skladeb v Česku i v cizině, sám je koncertně provozoval a má hlavní podíl na jejich přípravě pro tisk.

V roce 1968, ve věku 78 let pobíral Karel Nebert starobní důchod 318,- Kč a jeho penzijní nároky z Rumunska mu nebyly uznány. Na zajištění rodiny to bylo málo, a tak přijal pozvání své starší dcery Hildy na vystěhování do západního Německa, kde Hilda s rodinou po válce žila. Odcestoval s manželkou Etelkou a švagrovou Eržikou 8. srpna 1968.

Poslední desetiletí svého života tak prožil ve Freiburgu v Breisgau, kde v roce 1975 složil ještě svůj **Koncertní valčík Hortensie** pro housle a klavír a instrumentoval jej i pro klavírní kvintet. Učarovaly mu květy keřů hortensie, kterými je město Freiburg zaplaveno. Instrumentaci „Hortensie“ pro symfonický orchestr už nestačil vypracovat. Teprve po jeho smrti se tohoto úkolu ujal brněnský skladatel Jindřich Tioka. Premiéra a reprízy koncertního valčíku se uskutečnily v Nizozemí.

Karel Nebert zemřel 27. února 1978 ve Freiburgu a je pochován na hřbitově v městské části Haslach.

Povahově byl dobrosrdečný, citlivý člověk a měl mimořádně vybraný cit pro jednání s lidmi. Osud ho naštěstí obdařil třemi výjimečnými ženami, které mu byly vždy oporou v jeho neklidném životě.

Der Kapellmeister und Komponist **Karel Nebert** wurde am 11. Januar 1890 in Rouchovany, im Haus mit der Hausnummer 125 geboren. Zusammen mit seiner dreijährigen Schwester Marie Amalie wurde er nach dem Tod seines Vaters Antonín im Februar 1891 liebevoll von seinen Großeltern Eduard und Franziska (Františka) erzogen. Deren unverheiratete Tochter Marie Leopoldine, die Mutter beider Kinder, war nach dem Tod von Antonín nach Wien gegangen.

Die ersten Jahre in der Grundschule absolvierte Karel Nebert in Rouchovany, aber bald machte er sich zu Fuß auf den Weg nach Wien, wo er in die militärische Internatsschule aufgenommen wurde und seine musikalischen Neigungen nachzugehen begann. Am intensivsten widmete er sich dem Cellospielen, Dirigieren und der Komposition.

1907 wurde er Musiker des k.u.k. österreichisch-ungarischen Infanterie-Regiments 62 „Prinz Ludwig von Bayern" im Rang eines Gefreiten, bis zum Titular-Feldwebel. Um das Jahr 1910 herum wurde seine Abteilung aus Wien in das rumänische Siebenbürgen verlegt. Dort lernte er seine erste Frau Katerine, geborene Müller kennen, die aus Sachsen stammte. Mit ihr hatte er vier Kinder: Karl, Eduard, Wilhelm und eine Tochter namens Hilda. Sie lebten in Sura Mare, danach in Klausenburg (Cluj), die Hauptstadt von Siebenbürgen. In der Familie wurde Deutsch, Ungarisch und Rumänisch gesprochen.

Der Erste Weltkrieg begann für Karel Nebert damit, dass er zum Kapellmeister seines 62. Regiments und zum Real-Feldwebel ernannt wurde. Gleich 1914 wurde sein Regiment an die russische Front abkommandiert. In 1916 bekam er von dem König Ludwig III. von Bayern eine hohe Auszeichnung für seine aussergewöhnliche Arbeit mit seiner Militärkapelle.Der Krieg endete für ihn 1918 an der italienischen Front.

1920 trat Karel Nebert in die rumänische Armee ein. Er wurde zum Kapellmeister III. Klasse im Rang eines Leutnants beim Infanterie-Regiment 83 „Tribunul Simion Balint" ernannt. In Cluj widmete er sich intensiv der musikalischen Ausbildung von Jungen, Waisen des Ersten Weltkriegs. Viele von ihnen wurden später professionelle Musiker und Musikpädagogen. 1925 wurde er bei seinem Regiment zum Kapellmeister II. Klasse im Rang eines Oberleutnants ernannt und 1932 zum Kapellmeister I. Klasse im Rang eines Kapitäns.

1934 starb seine Frau Katerina. Ihr Tod bedeute den langsamen Zerfall der Familie. Die Sorge um den Haushalt und die vier Männer ging auf die Tochter Hilda über, die aber in Anbetracht ihres zarten Alters dieser Aufgabe nicht gewachsen war. Die Kinder wurden sehr bald selbständig und gründeten eigene Familien.

Karel Nebert war am glücklichsten, wenn er arbeitete und seiner Arbeit widmete er sich in vollen Zügen. Mit großem Einsatz gründete er in Cluj ein Symphonieorchester.

Seine unermüdliche Arbeit wurde von dem rumänischen König Carol II. honoriert, der ihn im Mai 1937 zum Mitglied des rumänischen Krönungsrats im Rang eines Ritters ernannte.

Im gleichen Jahr lernte er seine zweite Frau, Margit Gidró aus dem ungarischen Geschlecht der Czikkarcfalvi, kennen. Am 31. August 1938 kam ihre Tochter Maria Ilona auf die Welt.

Unglücklicherweise nur einen Tag vor dem ersten Jahrestag ihrer Hochzeit, am 27.10.1938, starb Margit an einer Sepsis.

Seine dritte Ehe ging Karel Nebert am 16. Dezember 1939 mit Etelka Kubaszek ein, die aus der Slowakei stammte und eine ungarische Erziehung erhalten hatte. Sie kümmerte sich vorbildlich und liebevoll um die Familie und war seiner kleinen Tochter eine aufopferungsbereite Mutter.

1940 ging Karel Nebert im Rang eines Kapitäns in Pension. Er hatte 38 Dienstjahre in der österreichisch-ungarischen Armee und der rumänische Armee hinter sich. Die Höhe der Pension war sehr zufriedenstellend. Die politische Situation komplizierte aber bald alles. Der Nordteil von Siebenbürgen wurde per Wiener Diktat dem Ungarn von Horthy zugeteilt, der mit ehemaligen Mitgliedern der rumänischen Armee nicht gerade zimperlich umging. Für Karel Nebert bedeutete das eine Degradierung und Minderung der Pension. Dank der Hilfe seines Schwagers Dr. Štefan Kubaszek und seiner Schwägerin Elisabeth (Eržika) (den Geschwistern seiner Frau Etelka) konnte sich die Familie aus der schwierigen Situation hinausmanövrieren.

Während des Zweiten Weltkriegs wurde auch Rumänien in 1940 sowie Ungarn als Bündnispartner zu Deutschland angeschlossen. Krieg bedeutete Wehrpflicht, aber auch eine ständige Flucht vor der Front. Die Familie überlebte die Bombardierungen von Luxemburg, Wien und Dresden, aber die zwei jüngsten Söhne Karl Neberts, Eduard und Wilhelm, kamen 1944 ums Leben.

Gegen Ende des Sommers 1946 nach dem Krieg, entschied sich Karel Nebert für die Heimkehr in seinem Geburtsort Rouchovany. In Bratislava (Preßburg) nutzte er sein zweimonatiges Warten auf die Zustimmung des städtischen Amts unter anderem zum Komponieren musikalischer Erinnerungen an die Kindheit. So entstand die Komposition für Violine und Klavier **Rouchovany Serenade**.

In Rouchovany kümmerte sich zunächst Karel Neberts ältere Schwester, Marie Amalie, um die Familie. Später wurde ihnen eine Wohnung in der Hausnummer 207 zugeteilt, und 1952 kauften sie mit Hilfe der Geschwister seiner Frau, die später zu ihnen zogen, das Haus mit der Hausnummer 84.

Karel Nebert wurde Kapellmeister und Musiklehrer in seinem Geburtsort. Sehr früh gründete er eine ausgezeichnete Blaskapelle, mit der er 1948 am letzten Allgemeinen Treffen der Sokol-Gemeinde teilnahm. Um das musikalische und kulturelle Geschehen machte er sich zusammen mit seinen Freunden aus Rouchovany und Umgebung verdient.

Bei Feiern und Jagden spielte Neberts Blaskapelle, bei Theaterspielen von Schülern ging es ebenfalls nicht ohne Musik und Tanz her, ebenso wenig wie bei Musik-und Sokol Akademien.

Am Anfang der Sechziger Jahre komponierte Karel Nebert für das Gemeindeamt die Komposition **Schlummerlied**, die bei der feierlichen Vorstellung neuer Erdenbürger in

Rouchovany gespielt wurde. Gerne nahm er selbst an Veranstaltungen teil und spielte auf dem Violoncello.

Viele Geiger, Bläser und Harmonikaspieler unterrichtete er auf ihrem Instrument. In Rouchovany gründete er ein Streichquartett, bei dem sich eine Anzahl von jüngeren und älteren Musikern abwechselten. Einer von denen war Jozef Bělík. Von 1949-1952 war er Student von Karel Nebert. In 1952 konnte er zum Konservatorium. Nach dem Konservatorium vollendete Jozef noch ein Studium an die Janáček-Akademie. In 1961 heiratete er Neberts Tochter Maria Ilona und wurde sein Schwiegersohn. Zwischen dem Lehrer und dem Schüler entstand eine lebenslange Freundschaft und diese dauerte auch nach dem Tot Neberts fort. Jozef Bělík wurde zum Wegbereiter seiner Kompositionen in Tschechien und im Ausland, er spielte sie selbst in Konzerten und hatte den Hauptanteil an ihrer Drucklegung.

1968, im Alter von 78 Jahren, bezog Karel Nebert eine Pension von 318,- Kronen und seine Pensionsberechtigung aus Rumänien wurde ihm nicht anerkannt. Zur Absicherung seiner Familie war das zu wenig und so nahm er die Einladung seiner älteren Tochter Hilda zur Übersiedlung nach Westdeutschland an, wo Hilda mit ihrer Familie nach dem Krieg lebte. Er reiste mit seiner Frau Etelka und seiner Schwägerin Elisabeth (Eržika) am 8. August 1968 ab.

Das letzte Jahrzehnt seines Lebens verbrachte er in Freiburg im Breisgau, wo er 1975 noch seinen **Konzertwalzer Hortensie** für Violine und Klavier komponierte, und den er auch für Klavierquintett instrumentierte. Die Blüten der Hortensien, mit denen Freiburg reich beschenkt war, hatten ihn verzaubert. Die Instrumentierung von „Hortensie“ für Symphonieorchester konnte er nicht mehr fertigstellen. Nach seinem Tod nahm sich der Brünner Komponist Jindřich Tioka dieser Aufgabe an. Die Premiere und die Wiederaufführungen des Konzertwalzers wurden in den Niederlanden realisiert.

Karel Nebert verstarb am 27. Februar 1978 in Freiburg im Breisgau und ist in dem Friedhof des Stadtteils Haslach bestattet.

Charakterlich war er ein gutherziger und empfindsamer Mensch mit einem außerordentlichen Fingerspitzengefühl für den Umgang mit Menschen. Das Schicksal hat ihn zum Glück mit drei außergewöhnlichen Frauen beschenkt, die ihm immer eine Stütze in seinem turbulenten Leben waren.

Karel Nebert, a bandmaster and composer, was born on 11 January 1890 in Rouchovany in the house at number 125. He and his three-year-old sister Marie Amalie were lovingly raised by their grandparents Eduard and Františka Nebert after their father Antonín died in February 1891. The Neberts' single daughter Marie Leopoldine, the mother of both children, left after Antonín's death for Vienna.

Karel Nebert attended a primary school in Rouchovany for several years. But soon he left on foot for Vienna, where he was enrolled in a military boarding school and where he started to develope his talent in music. Mainly he took interest in playing a violoncello, conducting and composing.

In 1907 he became a musician of K.u.K. Austro-Hungarian Infantry Regiment Nr. 62 "Prince Ludwig of Bavaria" and held the rank of Petty Officer First Class up to Titular Sergeant. Around 1910 his regiment was ordered to move from Vienna to Romanian Transylvania, where he met his first wife Katerine née Müller of Saxon origin. They had four children: Karl, Eduard, Wilhelm and a daughter called Hilda. The family lived in Sura Mare and later in Cluj, the capital of Transylvania, and they spoke German, Hungarian and Romanian.

At the beginning of the First World War Karel Nebert was appointed a Bandmaster of the 62nd regiment and a True Sergeant. Immediately in 1914 his regiment was ordered to move to the Russian front line. In 1916 he was decorated for his merit in the military music by King Ludwig III of Bavaria.. His engagement in this war ended in 1918 at the Italian front line.

In 1920 Karel Nebert joined the Romanian army. He was appointed a Third Class Bandmaster holding the rank of Lieutenant of the Infantry Regiment Nr. 83 "Tribunul Simion Balint". In Cluj he was engaged greatly in music education of male orphans of the First World War. Many of these children later became professional musicians and pedagogues. In 1925 his regiment appointed him a Second Class Bandmaster holding the rank of First Lieutenant and in 1932 he became a First Class Bandmaster holding the rank of Captain.

In 1934 his wife Katerina died. After her death the family is gradually breaking up. Their daughter Hilda had to take care of the household and four male family members but was too young to succeed. Soon afterwards the children grow independent and had their own families.

Karel Nebert was most happy when working and was deeply devoted to his job. He took great efforts in his major concern, founding a symphonic orchestra in Cluj, for which he was decorated by King Carol II of Romania who, in May 1937, named him a member of the Order of the Crown of Romania holding the rank of Knight.

In the same year he met his second wife Margit Gidró of the Czikkarcfalvi family of Hungarian origin. On 31 August 1938 their daughter Maria Ilona was born. Unfortunately a day before their first wedding anniversary, on 27 October 1938, Margit died of sepsis.

Karel Nebert married his third wife Etelka Kubaszek, who was of Slovak origin but raised in Hungary, on 16 December 1939. Etelka took perfect and loving care of the family and was a devoted mother to Nebert's small daughter.

In 1940 Karel Nebert retired holding the rank of Captain. He had served 38 years in Austro-Hungarian and Romanian armies. Retirement pension was very satisfactory. However, the political situation soon complicated his life. Northern Transylvania was assigned by the Vienna Award to Horthy's Hungary, which did not treat ex-Romanian military personnel well. Karel Nebert demoted and his pension was reduced. Thanks to help of his brother-in-law, Stephan (Štefan) Kubaszek, MD and sister-in-law Elisabeth (Eržika) - (his wife Etelka's siblings) the family overcame the difficult situation.

In 1940 Romania joined Germany in the Second World War like Hungary did. The war brought about conscription and also continuous escape from a front line. The family survived Luxembourg, Vienna and Dresden bombings but Karel Nebert's youngest sons, Eduard and Wilhelm, were killed in action in 1944.

By the end of summer of 1946 Karel Nebert decided to return to his birthplace, Rouchovany. During two-month waiting for municipality approval he also composed a music memory of his childhood, a composition for violin and piano called **The Rouchovany Serenade.**

In Rouchovany the family was first taken care of by Karel Nebert's elder sister, Marie Amalie. Later they were assigned the house at number 207 and in 1952 they bought the house at number 84 with help of his wife's siblings, who then moved to their place in Rouchovany.

Karel Nebert became a bandmaster and music teacher in his birthplace.Very soon he founded an excellent and great wind instrument band, which he presented during the last Sokol Festival in 1948. Together with his friends from Rouchovany and the neighbourhood he promoted music and cultural events in Rouchovany.

Nebert's wind music was performed at feasts, wakes and school theater. This music was performed by Music and Sokol Academies as well.. At the beginning of 60's he composed a piece called **The Lullaby** for the municipality. The composition was performed at ceremonial welcoming of Rouchovany newborn babies. Nebert liked to perform at such events where he played a violoncello.

Many violinists, wind instrument players and accordionists completed music studies under his instruction. In Rouchovany he founded a string quartet, whose members were both younger and older musicians. Later Jozef Bělík was one of them. He was Nebert's student from 1949-1952. During this time Nebert prepared him for the conservatory. After the conservatory Jozef went to the Janáček Academy of Music and Perfoming Arts, married Nebert's daughter Maria Ilona in 1961 and became his son-in-law. Karel Nebert and Jozef Bělík had an intensive friendship during lifetime. Jozef did not lose touch with Nebert's music even after the artist died. He propagated Nebert's compositions in Czech Republic and abroad, performed them at concerts and greatly contributed to their print preparations.

In 1968, at the age of 78, Karel Nebert's pension amounted to 318 CZK, however, pension claims from Romania were not recognized. Nebert could not support the family so he accepted an invitation from his daughter Hilda to emigrate to Western Germany, where she

and her family lived after the war. He left with his wife Etelka and sister- in- law Elisabeth (Eržika) on 8 August 1968.

Karel Nebert spent the last decade in Freiburg at Breisgau, where he composed the **The Concert Waltz Hortensia** for violin and piano in 1975 and instrumented it even for piano quintet. He was charmed with flowering hortensia shrubs which are growing abundantly in Freiburg. The Hortensia composition was never instrumented for symphonic orchestra due to his death. Only afterwards Brno composer Jindřich Tioka undertook this task. The concert waltz premiere and performances took place in the Netherlands.

Karel Nebert died on 27 February 1978 in Freiburg and is buried at a cemetery in Haslach, a part of the city.

He was a warm-hearted person and emotionalist, highly capable of dealing with people. Luckily, he was given three exceptional wives, who always stood by his side in turbulent times.

ROUCHOVANY SERENÁDA

Rouchovany Serenade / The Rouchovany Serenade

Karel Nebert (1890-1978)

rev. Jozef Bělík

Andantino

Violino

Pianoforte

dolce

mp

mf

poco rit.

Živěji/Lebhaft

Appasionato vivente

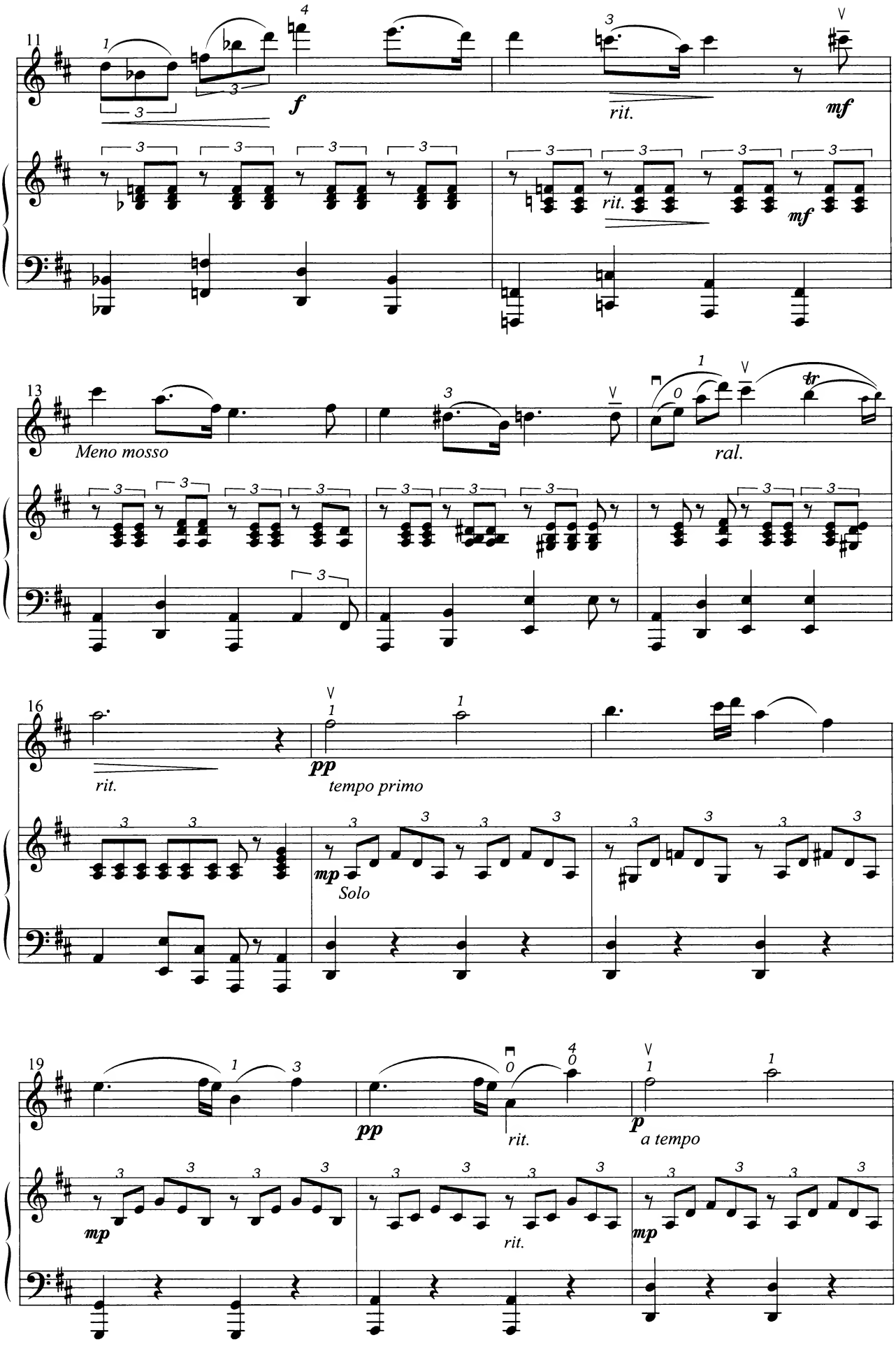
11
f
rit.
mf
rit.
mf
13
Meno mosso
ral.
tr
16
rit.
pp
tempo primo
mp
Solo
19
pp
rit.
p
a tempo
mp
rit.
mp

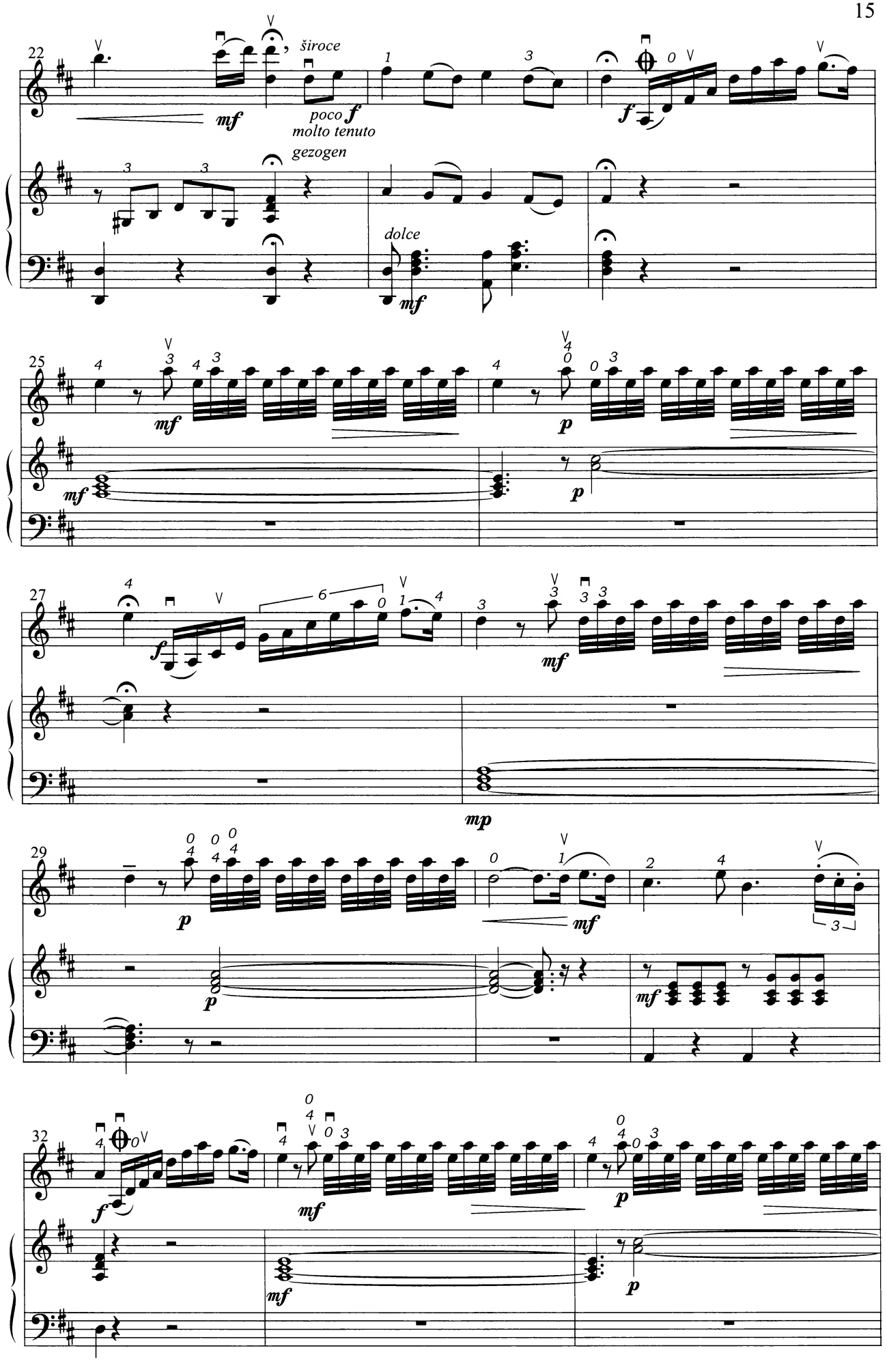
22
širokе
mf
poco f
molto tenuto
f
gezogen
dolce
mf
25
mf
p
mf
p
27
f
mf
mp
29
p
p
mf
mf
32
f
mf
mf
p
p

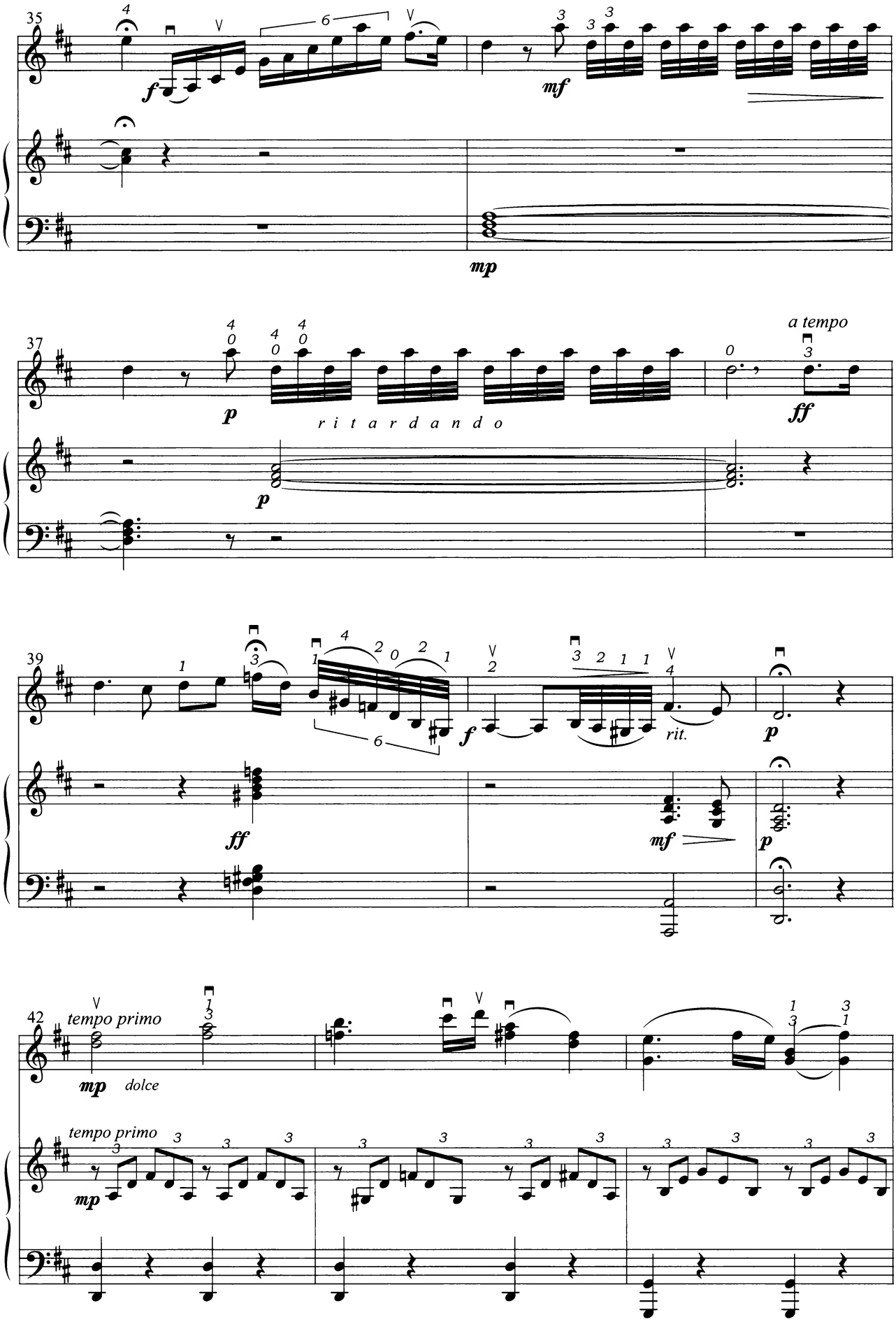
35
f
mf
mp
37
p
ritardando
p
a tempo
ff
39
ff
f
rit.
mf
p
p
42
tempo primo
mp
dolce
tempo primo
mp

45

rit.

a tempo

mp

rit.

mp

a tempo

48

mf

mf

Živěji/Lebhaft

50

mf

Appasionato vivente

mf

52

poco f

f

rit.

mf Meno mosso

rit.

mf Meno mosso

55

mp

r a l l . . . . . .

r a l l . . .

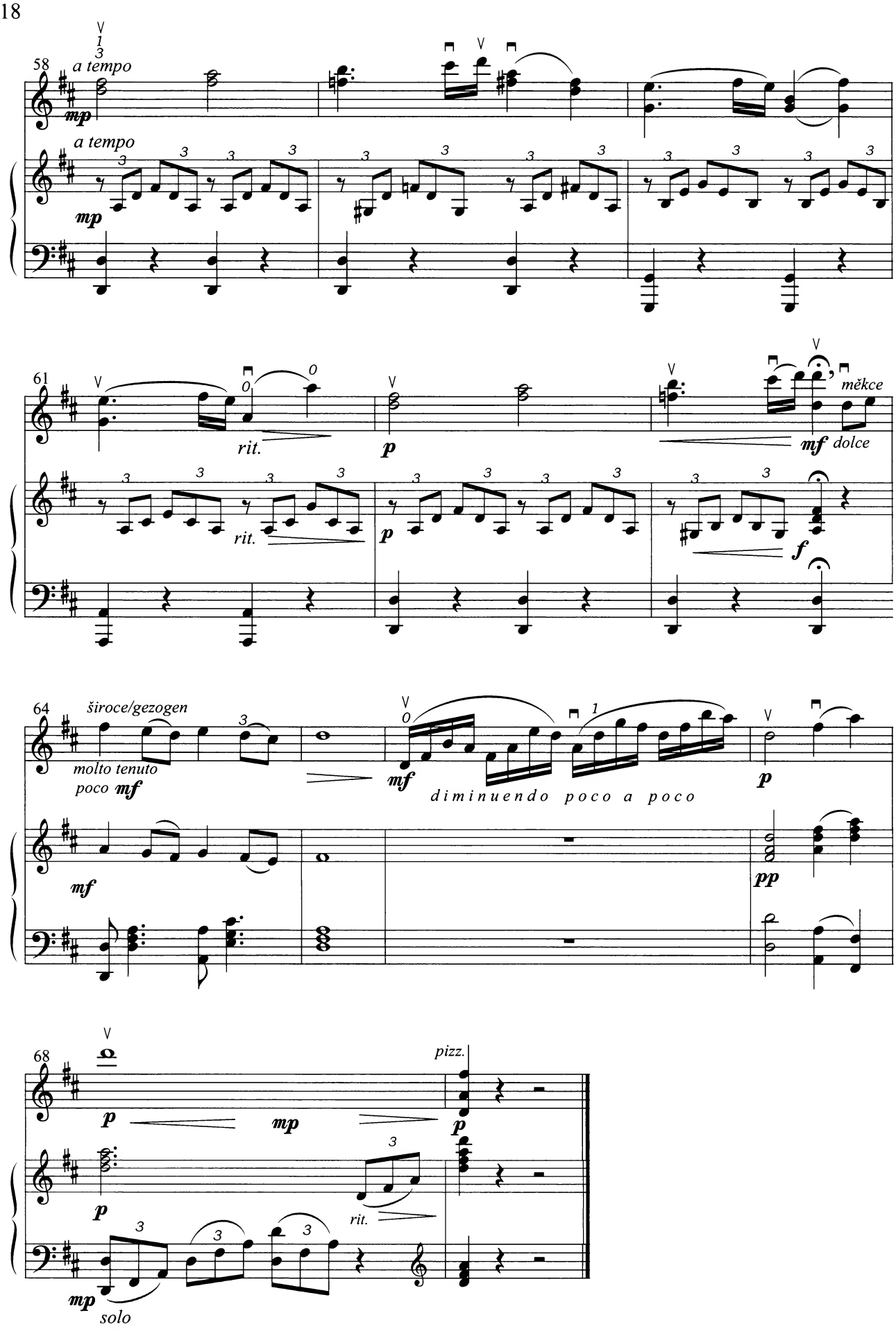
58
a tempo
mp
a tempo
mp
61
rit.
p
mf dolce
měkce
rit.
p
f
64
široce/gezogen
molto tenuto
poco mf
mf
diminuendo poco a poco
p
mf
pp
68
p
mp
pizz.
p
p
rit.
mp
solo

Ukolébavka

Schlummerlied / The Lullaby

Karel Nebert (1890-1978)

rev. Jozef Bělík

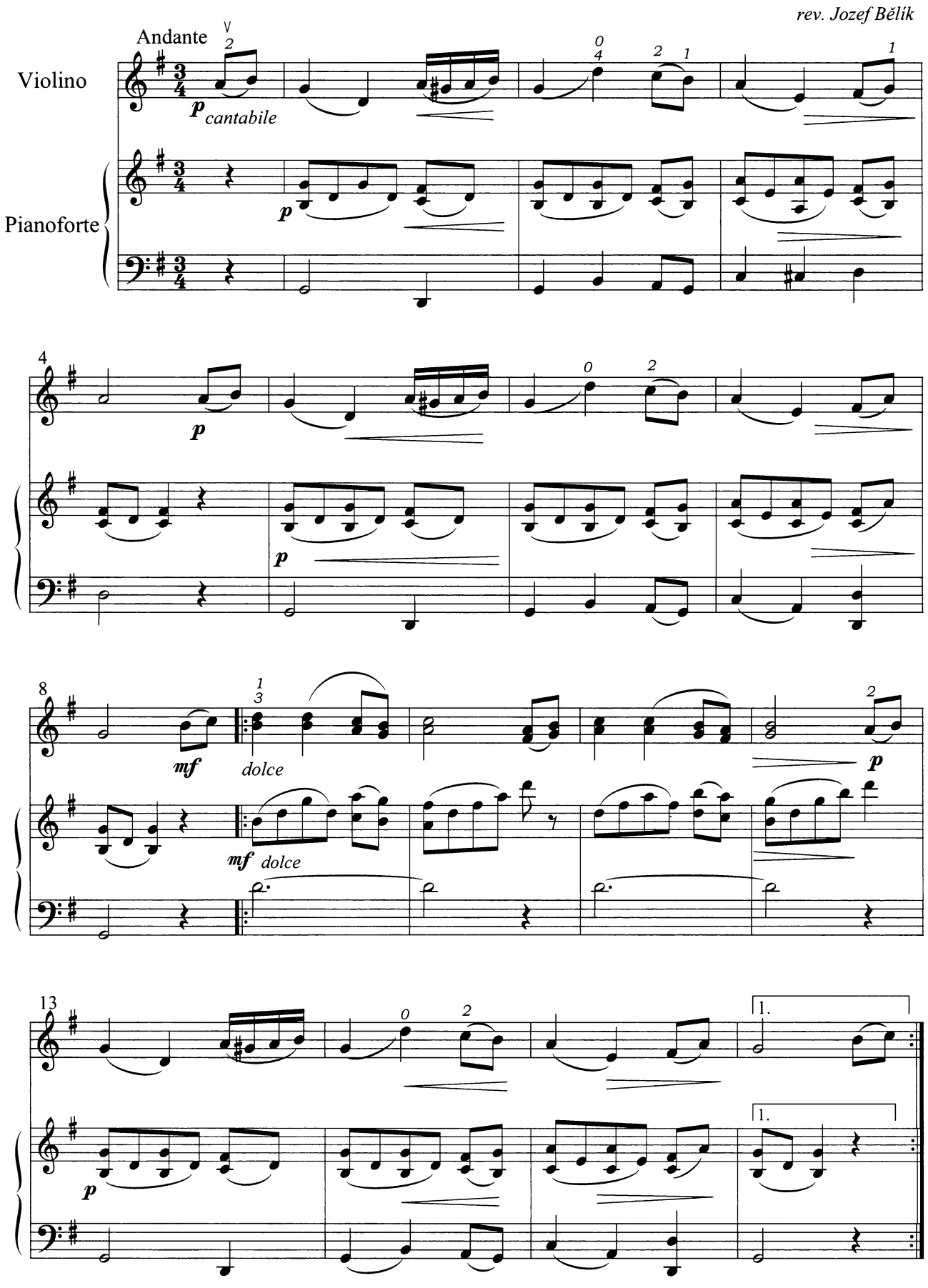

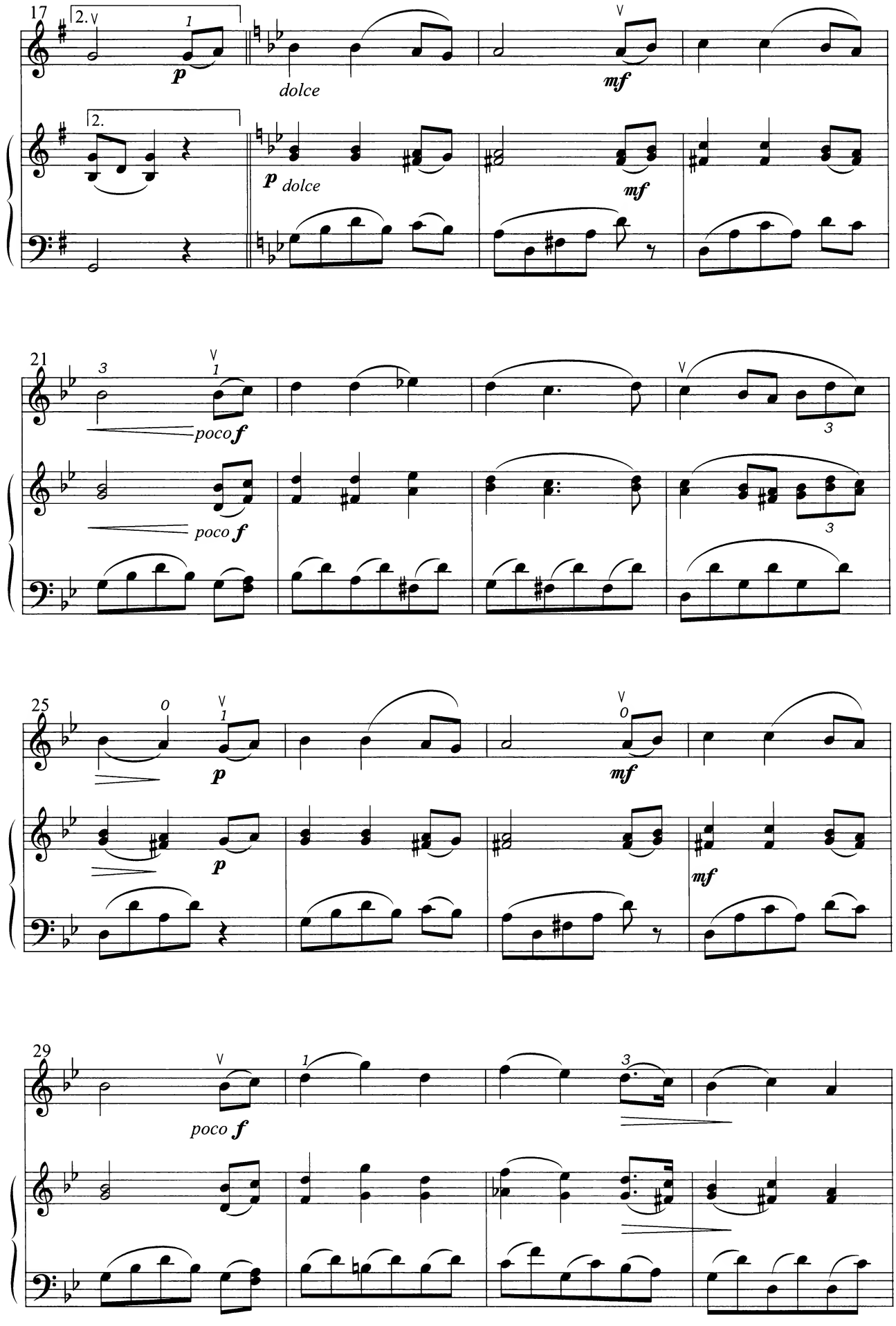
17
2.
p
dolce
mf
2.
p dolce
mf
21
poco f
poco f
25
p
mf
p
mf
29
poco f

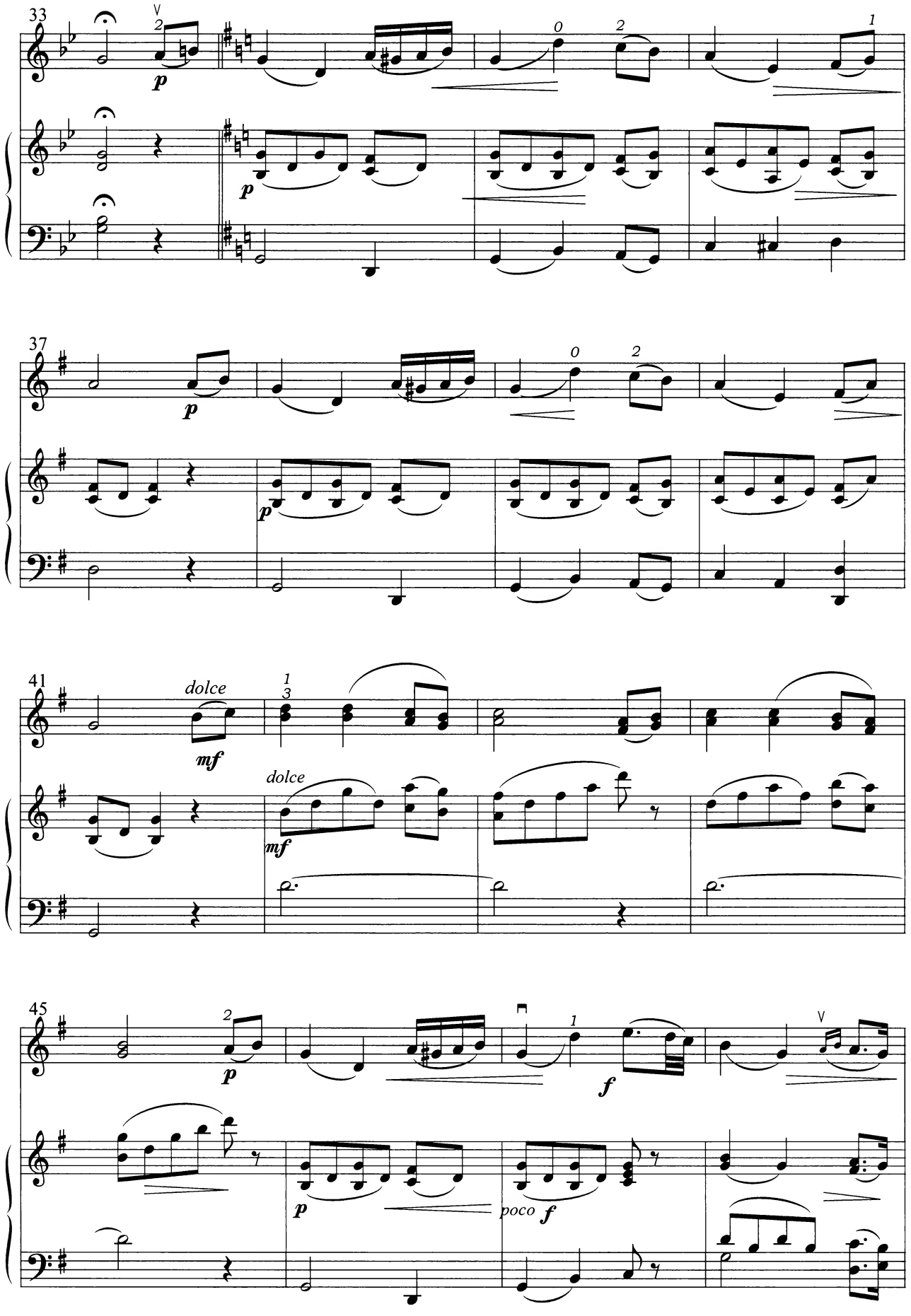
33
p
p
37
p
p
41
dolce
mf
dolce
mf
45
p
f
p
poco f

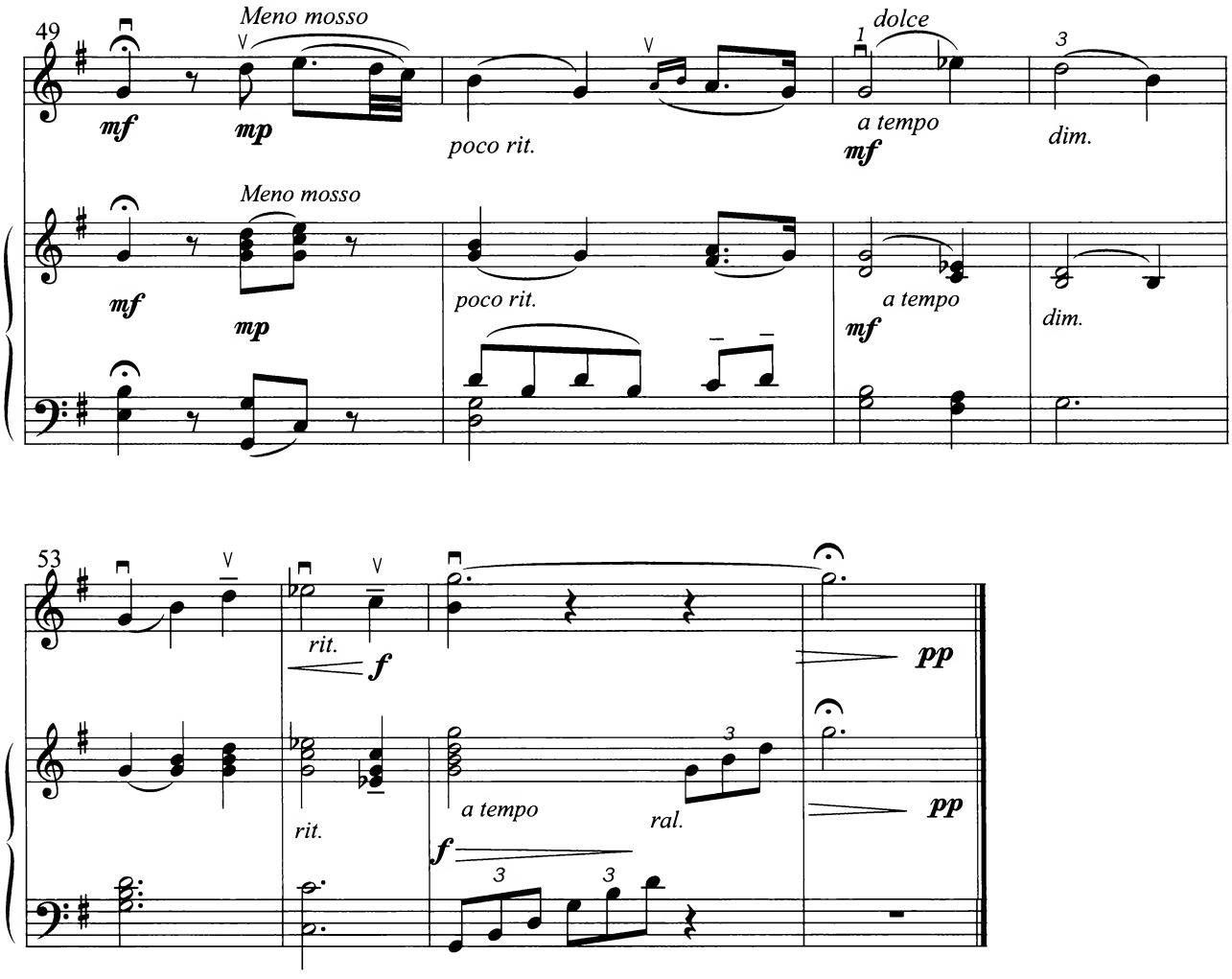
49
Meno mosso
mf
mp
poco rit.
dolce
a tempo
mf
dim.
Meno mosso
mf
mp
poco rit.
a tempo
mf
dim.
53
rit.
f
pp
rit.
a tempo
ral.
f
pp

Hortensie. Koncertní valčík

Hortensie. Konzert-Walzer / The Hortensia. Concert Waltz

Karel Nebert (1890-1978)

rev. Jozef Bělík

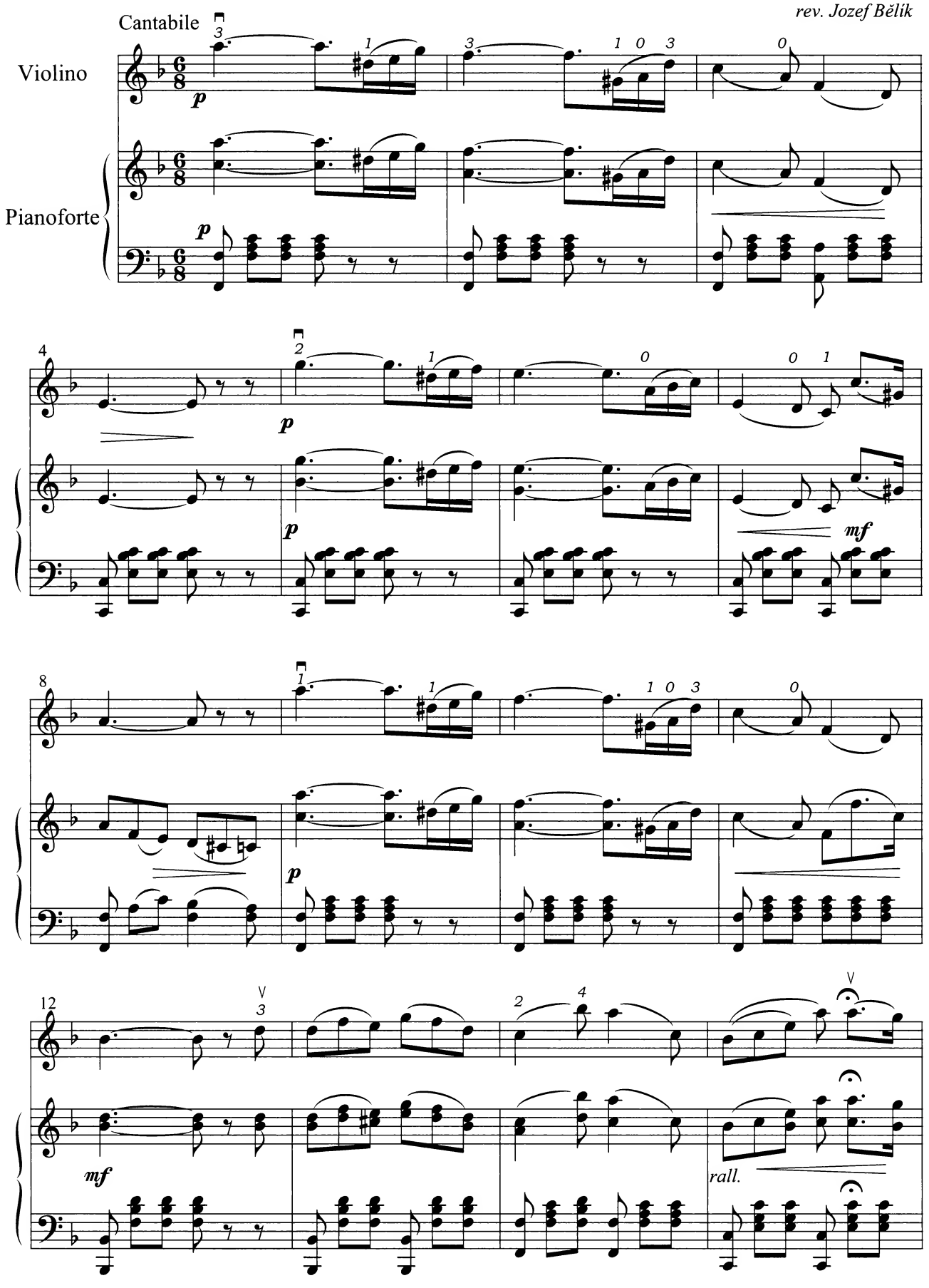

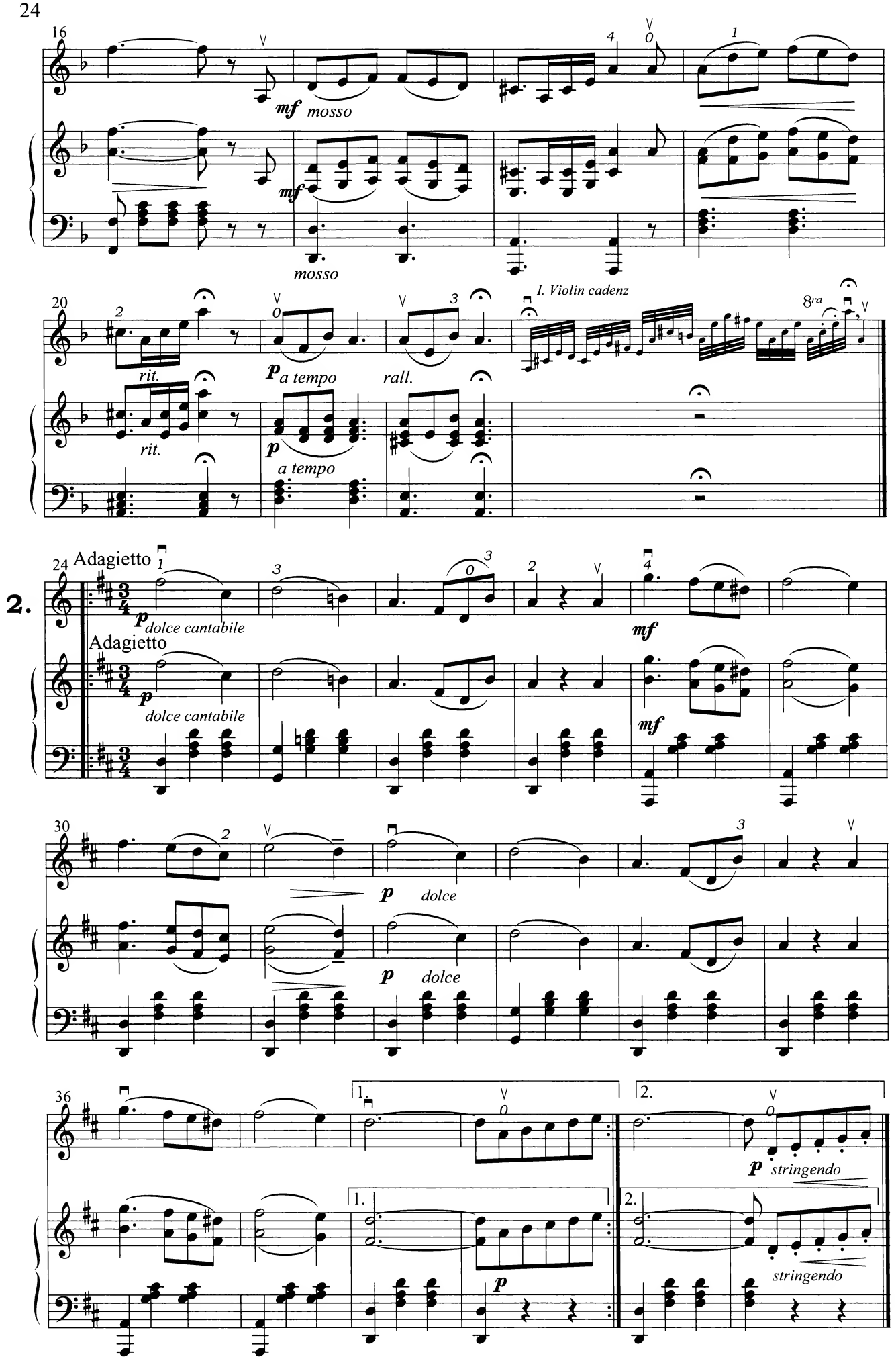
16
mf mosso
mf
mosso
20
rit.
rit.
p a tempo
p
a tempo
rall.
I. Violin cadenz
8va
2.
24
Adagietto
p dolce cantabile
Adagietto
p
dolce cantabile
mf
mf
30
p dolce
p dolce
36
1.
2.
p stringendo
stringendo
p

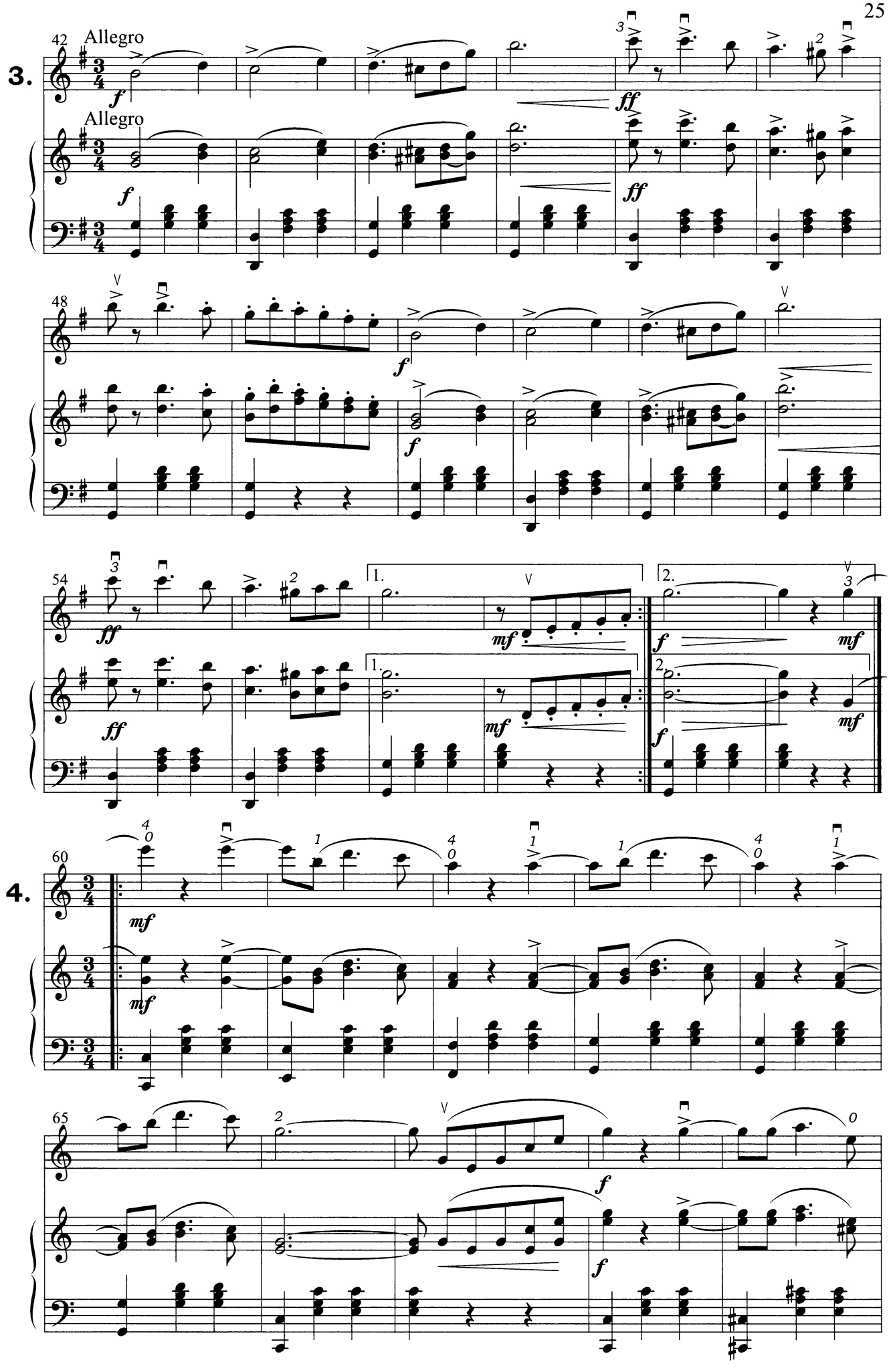
3.
Allegro
Allegro
4.

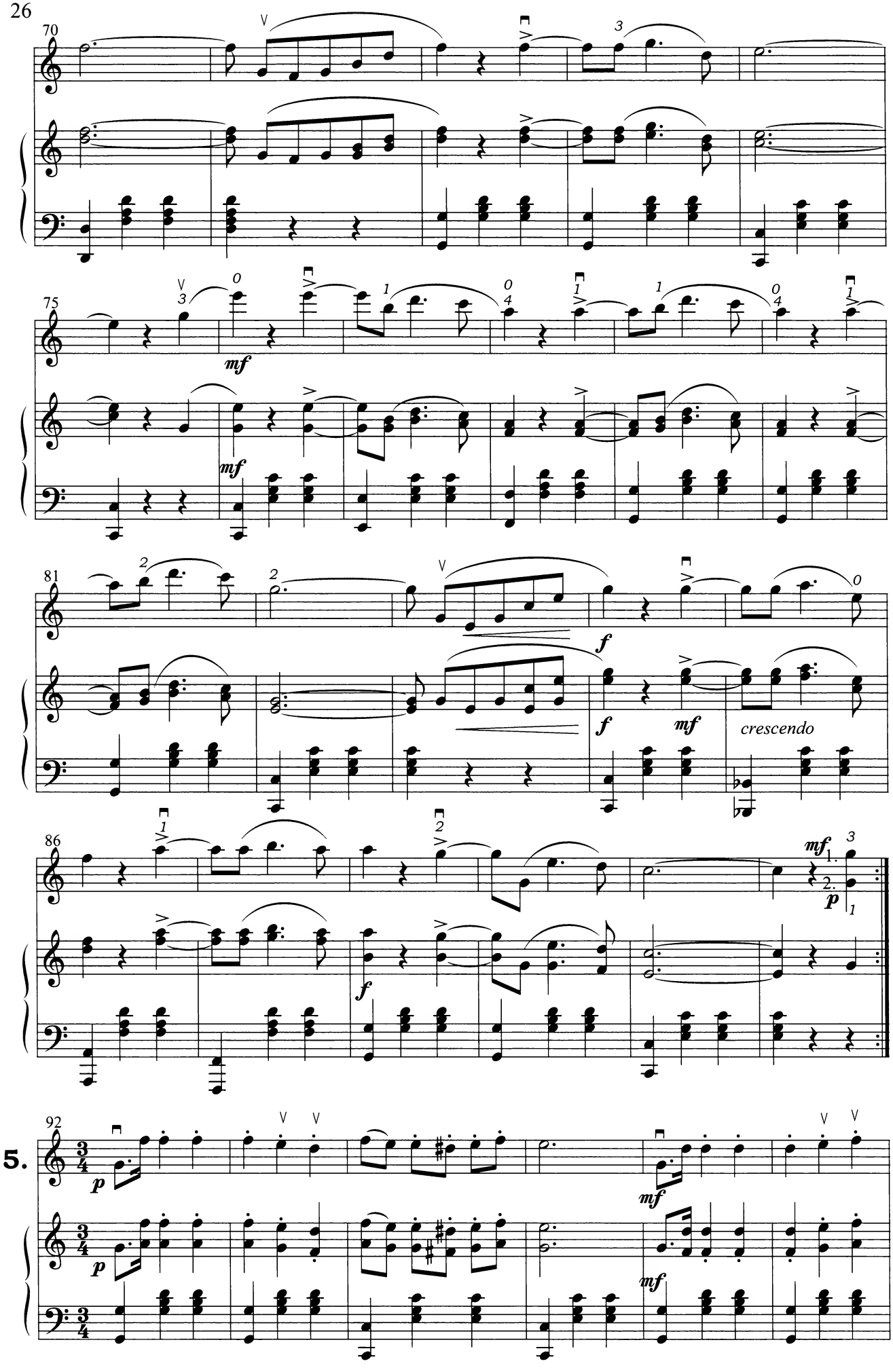
70
75
mf
81
f
mf
crescendo
86
mf
1.
2.
p
f
92
5.
p
mf

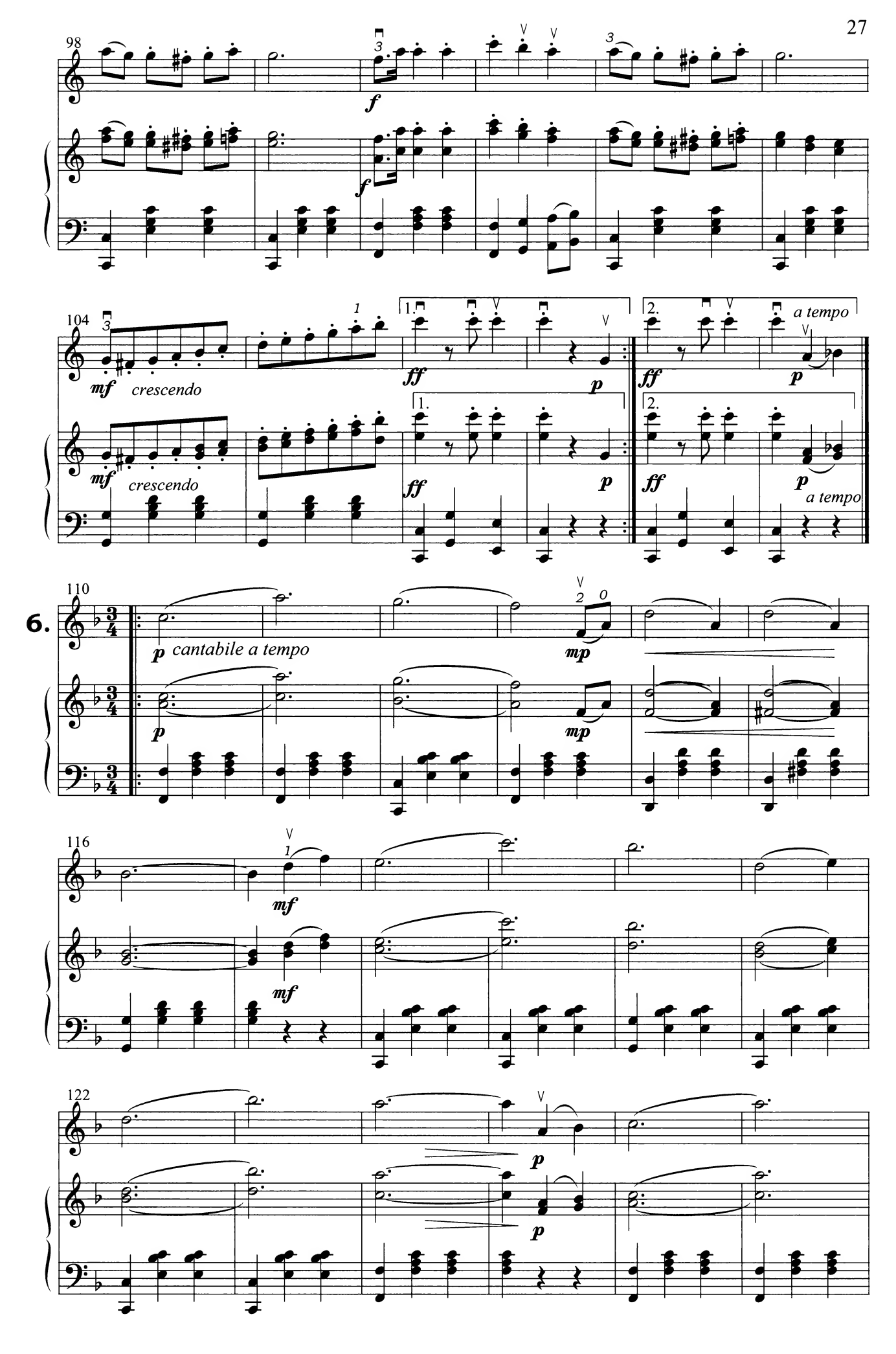
98
f
104
mf
crescendo
ff
p
a tempo
6.
110
p
cantabile a tempo
mp
116
mf
122
p

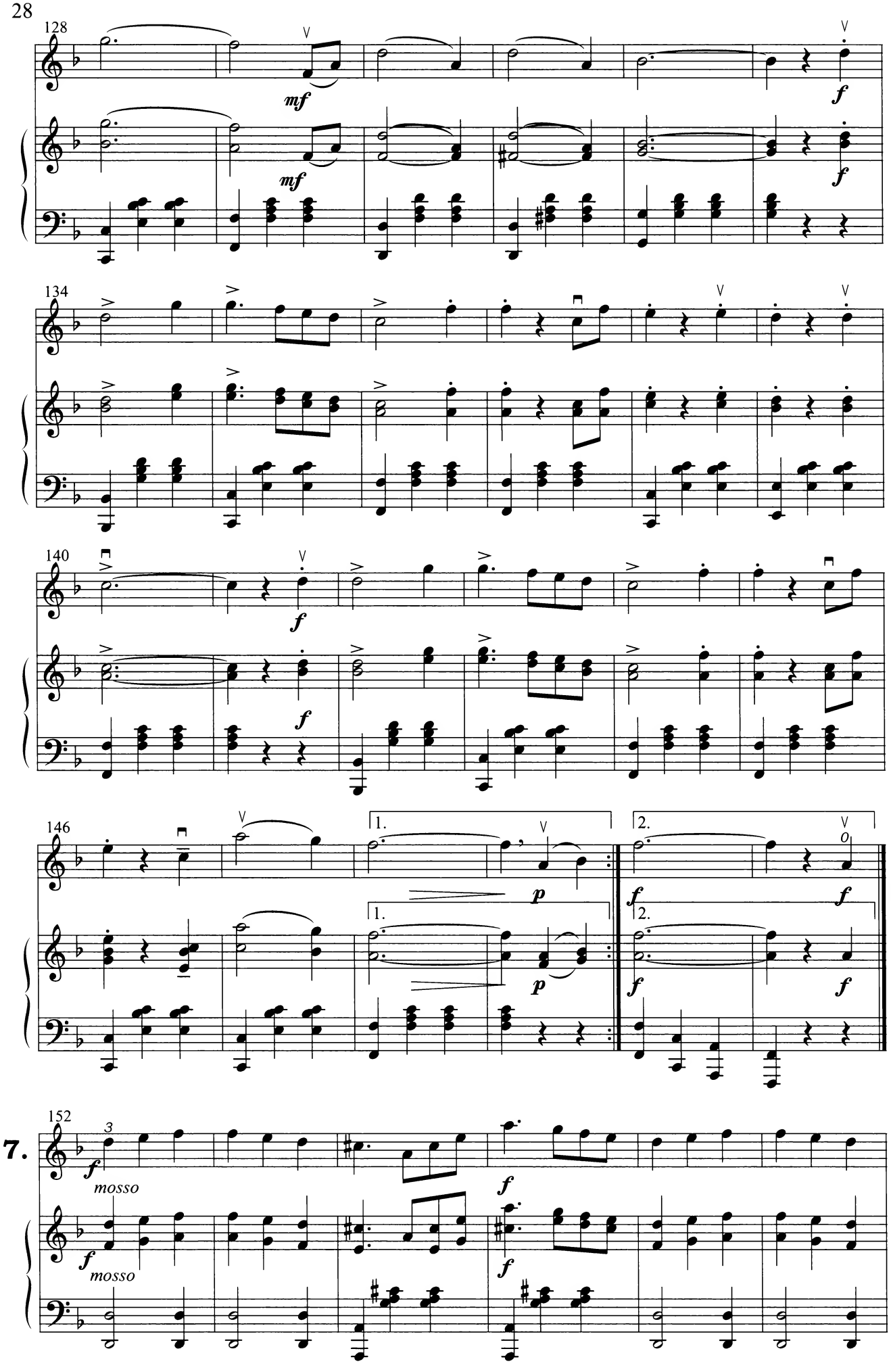
128
mf
mf
f
f
134
140
f
f
146
1.
2.
p
p
f
f
f
f
152
7.
f
mosso
f
mosso
f
f

158

rallentando

mf *p*

rallentando

mf *p*

ritardando

164 Adagietto

8.

p *dolce cantabile*

Adagietto *dolce cantabile*

p

mf

mf

170

p *dolce*

p *dolce*

f

176

1.

1.

p

2.

stringendo

p

2.

stringendo

182 Allegro

9.

f

Allegro

f *živě*

ff

ff

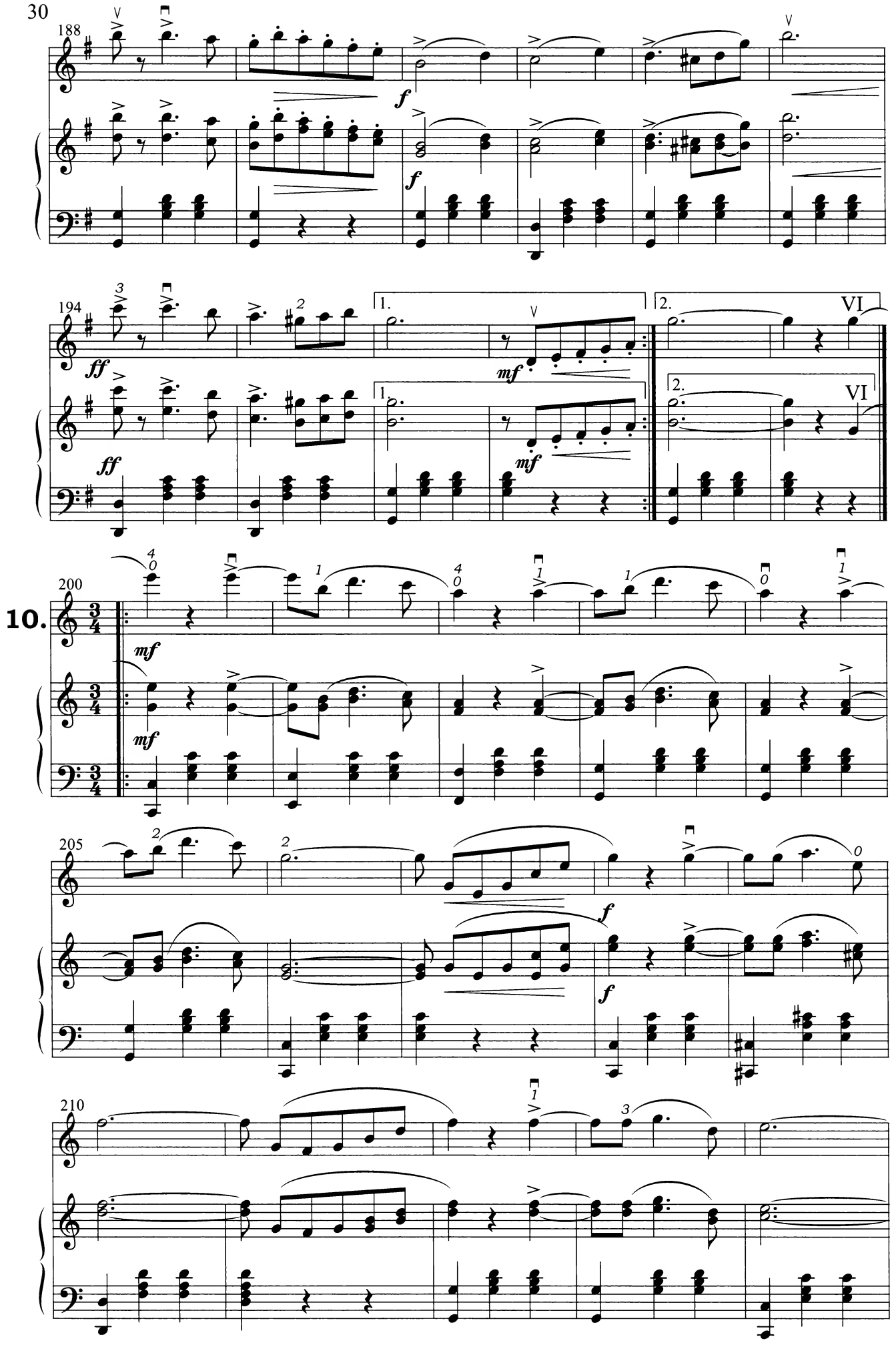
188
f
194
ff
mf
1.
2.
VI
10.
200
mf
205
f
210

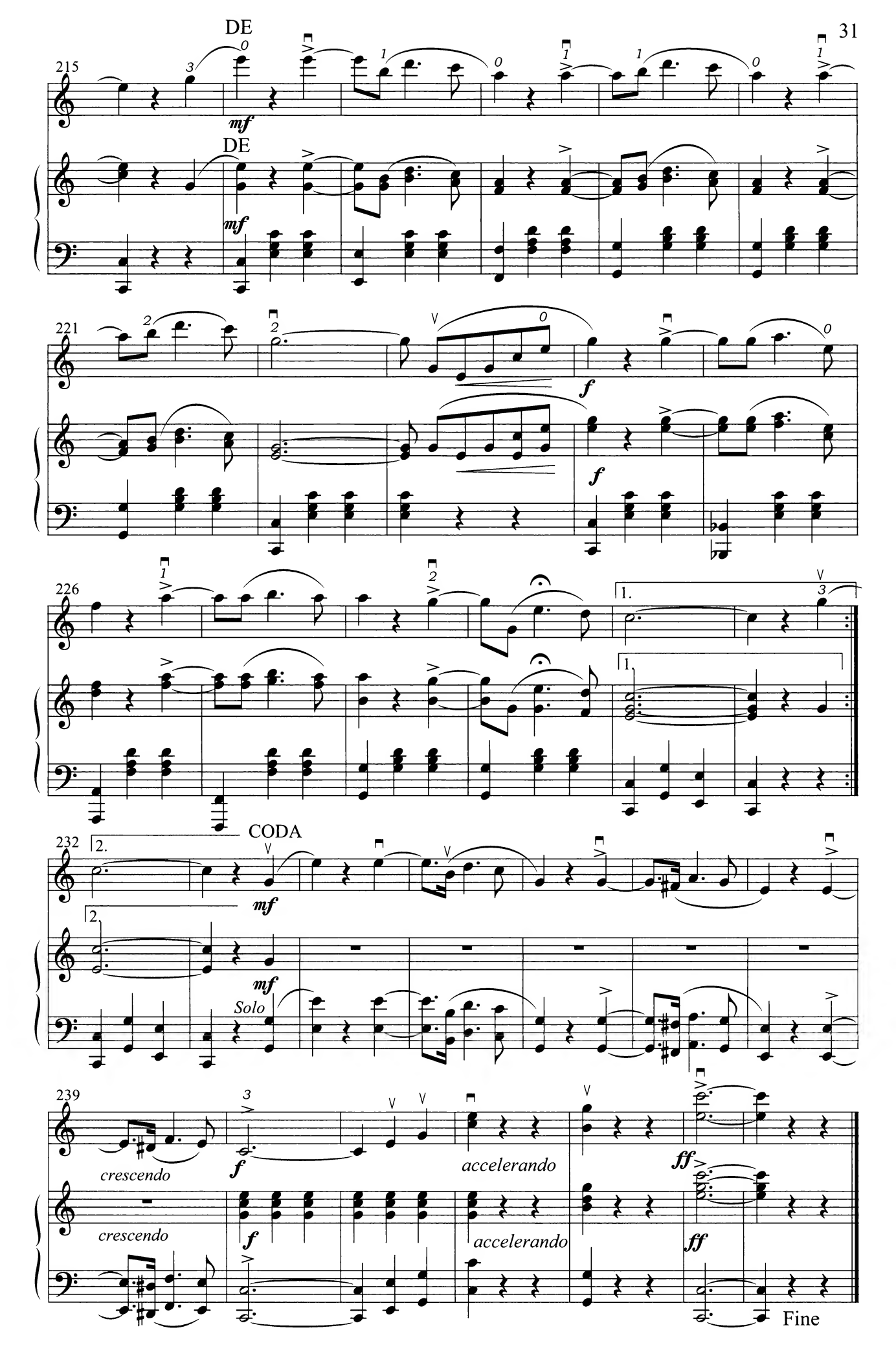
DE
215
mf
DE
mf
221
f
f
226
1.
1.
CODA
232
2.
mf
2.
mf
Solo
239
crescendo
f
accelerando
ff
crescendo
f
accelerando
ff
Fine

Seine Majestät der KÖNIG

haben Sich unterm 5. Februar 1916 Allergnädigst bewogen gefunden, dem

Feldwebel im Infanterie-Regiment Ludwig III. König von Bayern Nr 62

Karl Nebert

das Militär-Verdienstkreuz 2. Klasse mit der Krone und mit Schwertern

zu verleihen.

Zur Bestätigung wird diese Verleihungs-Urkunde ausgestellt.

München, den 6. Februar 1916.

Der Ordens-Großkanzler:

Freiherr von [illegible]

KOENIGL. BAYER. MILITÆR-VERDIENST-ORDEN

Vyznamenání od bavorského krále Ludvíka III. z r. 1916 / Auszeichnung vom bayerischen König Ludwig dem III. von 1916 / Diploma from the Bavarian King Ludwig III from 1916

Carol al II-lea

Prin grația lui Dumnezeu și voința națională

Rege al României

La toți de față și viitori, Sănătate

Asupra raportului Ministrului Nostru al Afacerilor Străine, Cancelar al Ordinelor, sub N.o 36602/1937.—

Am decretat și decretăm:

Art. I. Numim membru al Ordinului Coroana României în gradul de **Cavaler**, pe Domnul **Neberth Carol**, Șef de Muzică, din Regimentul 83 Infanterie „Tribunul Simion Balint".—

Art. II. Ministrul Nostru al Afacerilor Străine, Cancelar al Ordinelor, este însărcinat cu executarea acestui Decret.

Dat în București la 7 Mai 1937.—

(semnat) Carol

Ministrul Afacerilor Străine
Cancelar al Ordinelor
(semnat) V. Antonescu

Pentru conformitate cu Decretul original
Directorul Cancelariei Ordinelor
Ministru Plenipotențiar
Em. N. Savescu

N.o 2142.—

Vyznamenání od rumunského krále Carola II. z r. 1937 / Auszeichnung vom rumänischen König Carol dem II. von 1937 / Diploma from the Romanian King Carol II from 1937

Fotografie Nebertovy kapely v Rumunsku v Kluži (1936) / Photographie der Kapelle von Nebert im rumänischen Klausenburg (1936) / Photograph of Nebert´s band in Romanian Cluj (1936)

Fotografie Nebertovy sokolské kapely v Rouchovanech (po r. 1946) / Photographie der Sokol-Kapelle von Nebert in Rouchovany (nach 1946) / Photograph of Nebert´s Sokol band in Rouchovany (after 1946)

Karel Nebert

Tři skladby pro housle a klavír
Drei Kompositionen für Violine und Klavier
Three Compositions for Violin and Piano

Rouchovany Serenáda / *Rouchovany Serenade / The Rouchovany Serenade*
Ukolébavka / *Schlummerlied / The Lullaby*
Hortensie. Koncertní valčík / *Hortensie. Konzert-Walzer / The Hortensia. Concert Waltz*

K vydání připravil /*Hrsg. von / Editor* / František Malý

Na obálce reprodukce obrazu Rouchovan z r. 1968 od třebíčského akademického malíře Vlastimila Tomana (1930-2015) / *Auf dem Cover eine Reproduktion des Bildes Rouchovany vom akademischen Maler Vlastimil Toman (1930-2015) aus dem Jahr 1968 / The cover features the reproduction of the Rouchovany image by the Třebíč academic painter Vlastimil Toman (1930-2015) from 1968*

Tisk / *Druck / Printed by*
PAPÍR a TISK, s.r.o.
Královopolská 139, Brno

Hudební nakladatelství
Salve Regina
Černého 3, 635 00 Brno

A.D. 2016

Hudební nakladatelství SALVE REGINA, Černého 3, 635 00 Brno
tel. 568 864 062, e-mail: f.maly@volny.cz, www.salve-regina.webnode.cz

1. Eduard Marhula (1877-1925): Česká mše vánoční - koledová „Vzhůru, vzhůru, pastuškové“ pro sóla, sbor a varhany nebo orchestr. (64,-Kč)

2. Anonymus (18. století): 6 hanáckých a 5 uherských tanců pro 2 housle a bas. (64,-Kč)

3. Josef Schreier (1718-?): Missa pastoralis boemica (Moravská mše vánoční „Čuj, Miko, čuj!“) pro soprán, alt a bas s doprovodem 2 houslí a varhan na český a latinský text. (220,-Kč)

4. Jakub Jan Ryba (1765-1815): Šest chvalozpěvů k slavnosti Narození Krista Pána (Ó jak plesá ve mně – Milí synáčkové – Libou písničku - Rozmilý slavíčku – S pastýři budu muzikovat – Spi, spi , neviňátko). Šest pastorel pro soprán a alt, 2 housle, violu, 2 klarinety, 2 lesních rohy, (flétnu a fagot) a varhany. (350,-Kč)

5. Antonín Láník (*1922): Septem ordinaria. 7 mešních ordinarií pro scholu, lid a varhany. (175,-Kč)

6. Anonymus (18.století): Žarošická mše pastýřská „Co to divného, co to nového“. Barokní vánoční mše na český text ze známého poutního místa. Obsazení: soprán, alt, tenor, bas, 2 housle a varhany. (230,-Kč)

7. František Václav Míča (1694-1744): Zpívaná rozjímání (Abgesungene Betrachtungen). Oratorium na Velký pátek pro sóla (Soprán-Duše, Alt-Soucit, Tenor-Hříšník, Bas-Kristus), 2 housle a cembalo. (320,-Kč).

8. Gottfried Rieger (1764-1855): Bitva u Slavkova (Der Schlacht bei Austerlitz). Unikátní programní skladba moravského autora, která popisuje slavnou bitvu tří císařů v roce 1805. Pro klavír ve snadném stylu. (180,-Kč)

9. Josef Schreier (1718-?): Opera o Landeborkovi. Nejčastěji citovaná hanácká opera. (350,-Kč)

10. Josef Schreier (1718-?): Opera **Veritas exulans** (Vyhnaná Pravda). Moravská zpěvohra pro tři zpěvní hlasy (Soprán-Pravda, Alt-Politika, Bas-Svět) s doprovodem 2 houslí a cembala. (280,-Kč)

11. Josef Schreier (1718-?): Opera **Aurea Libertas** (Zlatá Svoboda). Moravská zpěvohra o výhodách a nevýhodách manželského stavu pro 2 mužské hlasy s doprovodem 2 houslí a cembala. (280,-Kč)

12. Jakub Jan Ryba (1765-1815): Pohřební písně. 21 českých čtyřhlasých písní s doprovodem dechové harmonie ve složení 2 klarinety, 2 lesní rohy, trubka, 2 fagoty. (320,- Kč)

13. Josef Schreier (1718-?): Oratorium na Velký pátek „Kde jsi, hříšníku?“ České sepolkro, v němž vystupují čtyři alegorické postavy (Genius coelestis-Duch nebeský, Misericordia-Milosrdenství, Peccator-Hříšník; Justitia-Spravedlnost) za doprovodu dvojice houslí, violy a cembala. (360,- Kč)

14. Gajdošský zpěvník (464 lidových písní a koled z Moravy a Slezska). Uspořádal Pavel Číp. (290,- Kč)

15. Moravské vánoční pastorely I. - Čtyři typické moravské kantátové pastorely z konce 18.století pro 4 zpěvní hlasy, 2 housle a varhany. (360,- Kč)

16. Moravské vánoční pastorely II. (330,- Kč)

17. Svatojánská figurální hudba. Nejstarší moteta a árie ke cti sv. Jana Nepomuckého. (370,- Kč)

18. Robert Führer (1807-1871): Vánoční preludia pro varhany. (290,- Kč)

19. Jakub Jan Ryba: Varhanní skladby. (290,- Kč)

20. Ariae de Passione – České postní árie 18. století. (330,- Kč)

21.Opera de Passione (Třebíčská zpěvohra o umučení Páně) pro soprán, alt, tenor, bas, dvoje housle a varhany. (380,- Kč)

22. Karel Nebert: Tři skladby pro housle a klavír (190,-Kč)

23. Salve Regina. Poutnický kancionál. 2. vydání. (295,- Kč)

24. Lidové písně pro smíšený sbor. Upravil František Malý. (190,- Kč)

Pavel Číp, Rudolf Klapka: Dudy v Čechách, na Moravě a ve Slezsku (399,- Kč)

ISMN 979-0-706522-19-7

9 790706 522197